

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: 11Csr/1/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3122202039
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kumová
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2023:3122202039.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

11Csp/13/2021

Okresný súd Trenčín v konaní pred sudkyňou JUDr. Vierou Kumovou v právnej veci žalobcu : A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. XXX, práv. zastúpený: Advokátska kancelária KONCOVÁ&PARTNERS, s.r.o. so sídlom kpt.Jaroša 1312/29, IČO: 47 256 907 proti žalovanému EOS KSI Slovensko, s.r.o. so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného Remedium Legal, s.r.o. so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava IČO: 53 255 739 o zrušenie rozhodcovského rozsudku, takto

rozhodol:

11Csp/13/2021

I. Súd z r u š u j e rozhodcovský rozsudok sp. zn. SRSAspA 07735/16 zo dňa 01.07.2016 vydaný Slovenským rozhodcovským súdom, zriadeným pri Asociácii pre arbitráž so sídlom Vansovej 2, Bratislava, IČO: 45 744 971.

II. Žalobca m á proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

11Csp/13/2021

1. Žalobou doručenou súdu dňa 28.03.2022 sa žalobca domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku sp. zn. SRSAspA 07735/16 zo dňa 01.07.2016 vydaného Slovenským rozhodcovským súdom, zriadeným pri Asociácii pre arbitráž, IČO: 45 744 971. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 01.07.2016 vydal Stály rozhodcovský súd zriadený pri Asociácii pre arbitráž, so sídlom Vansovej 2, 811 03 Bratislava, zriadený záujmovým združením právnických osôb Asociácia pre arbitráž, so sídlom Rusovská cesta 15,

851 01 Bratislava, IČO: 45 744 971, v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní pred rozhodcom A. E. A., LL. M., vo veci vedenej pod spis. zn. SRSAspA 07735/16 rozhodcovský rozsudok, ktorým bola žalobcovi ako žalovanému v rozhodcovskom konaní uložená povinnosť zaplatiť do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozhodcovského rozsudku žalovanému ako žalobcovi v rozhodcovskom konaní sumu vo výške 2.124,82 Eur, úrok z omeškania vo výške 266,11 Eur, úrok z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 1.867,25 Eur od 13. 01. 2015 do zaplataenia, a trovy rozhodcovského konania. Dňa 14. 03.2022 bolo žalobcovi doručené upovedomenie o začatí exekúcie spis. zn. EX 11537/17 na exekútorskom úrade JUDr. Rudolf Krutý, PhD., súdny exekútor, Záhradnícka 60, 821 08 Bratislava. Žalobca poukazuje na skutočnosť, že Rozhodcovský rozsudok spis. zn. SRSAspA 07735/16 bol vydaný Stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri Asociácii pre arbitráž, Vansovej 2, 811 03 Bratislava, zriadeným záujmovým združením právnických osôb Asociácia pre arbitráž, Rusovská cesta 15, 851 01 Bratislava, IČO: 45 744 971, teda subjektom odlišným od rozhodcovských súdov oprávnených rozhodovať spory medzi žalobcom a žalovaným v zmysle uzatvorenej rozhodcovskej zmluvy. Právomoc rozhodcovského súdu vo veci konať a rozhodovať mala byť daná Rozhodcovskou zmluvou č. 2895992 zo dňa 22. 11. 2013. V zmysle bodu 2. Rozhodcovskej zmluvy sa rozhodcovským súdom na účely tejto zmluvy rozumie a) Stály rozhodcovský súd zriadený spoločnosťou Slovenská rozhodcovská a. s., so sídlom Karloveské rameno 8, 841 04 Bratislava, IČO: 35 922 761, alebo b) Rozhodcovský súd zriadený pri Slovenskej hospodárskej komore, s. r. o., Mlynská 2, 040 01 Košice, IČO: 36 577 928). Rozhodcovský súd, ktorý konal a rozhodol o veci, vedenej pod spis. zn. SRSAspA 07735/16, nie je žiadnym z rozhodcovských súdov, uvedených v Rozhodcovskej zmluve č. 2895992 zo dňa 22. 11. 2013. Na základe skutočnosti, že rozhodcovský rozsudok vydal subjekt, ktorý ako rozhodca nemal právomoc o veci rozhodovať, tento rozsudok nemôže byť po formálnej stránke vykonateľný. Rozhodcovská zmluva uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným je uzatváraná vo formulárovej podobe, ktorú žalovaný predkladá spotrebiteľom a táto nikdy nie je individuálne dojednaná, rovnako ako tomu bolo aj v tomto prípade. Obsah rozhodcovskej zmluvy žalobca ako spotrebiteľ nemohol žiadnym spôsobom ovplyvniť. Žalovaný (v pozícii veriteľa) na základe rozhodcovskej zmluvy vec predložil na prejednanie rozhodcovskému súdu a tak vylúčil z prejednávania všeobecný súd, ktorý by bol na konanie vo veci príslušný. Spotrebiteľ tak stratil právo brániť sa voči nárokom veriteľa na všeobecnom súde v mieste svojho bydliska. Výber rozhodcovského súdu spočíval na zmluvnej strane podávajúcej žalobný návrh, ktorý v zásade iniciuje práve žalovaný v pozícii veriteľa. Ten zostavil znenie rozhodcovskej zmluvy a jednostranne určil, ktorému rozhodcovskému súdu bude vec predložená. Vychádzajúc z komplexnej úpravy rozhodcovskej zmluvy je potrebné túto považovať v celosti za neprijateľnú, spôsobujúcu značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Keďže ide o zmluvné dojednanie majúce charakter neprijateľnej zmluvnej podmienky, ktorá je v zmysle ustanovenia § 53 ods. 5 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník neplatná, je naplnený zákonný dôvod pre zrušenie rozhodcovského rozsudku. V danom prípade možno jednoznačne konštatovať, že boli porušené všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa. Nárok žalovaného ako žalobcu v rozhodcovskom konaní mal vyplývať zo Žiadosti o aktiváciu Nákupnej karty COOP Jednota PLUS č. 16821479 zo dňa 12. 12. 2006, ktorú so žalobcom ako dlžníkom uzatvoril pôvodný veriteľ, spoločnosť Consumer Finance Holding, a. s. Žalovaný ako právny nástupca pôvodného veriteľa v zmysle Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 07.06. 2013 po postúpení pohľadávky navštívil žalobcu dňa 22. 11. 2013 na mieste jeho trvalého bydliska, kde mu predložil na podpísanie Dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach č. 2895992 spolu s Rozhodcovskou zmluvou č. 2895992 a Dotazníkom k Dohode o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach a Rozhodcovskej zmluve č. 2895992. Na základe uvedeného podal dňa 16. 3. 2016 oprávnený Stálemu rozhodcovskému súdu žalobu o zaplataenie sumy vo výške 2 205,14 Eur s príslušenstvom, ktorej Stály rozhodcovský súd vyhovel rozsudkom spis. zn. SRSAspA 07735/16 zo dňa 1. 7. 2016, na základe ktorého je vedené exekučné konanie spis. zn. EX 11537/17. Žalobca má za to, že uvedeným postupom došlo k porušeniu platných ustanovení zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník o spotrebiteľských zmluvách a ostatných právnych predpisov slúžiacich na ochranu spotrebiteľa. Žalobca dokumenty, predložené oprávneným počas osobnej návštevy v mieste jeho trvalého bydliska, podpísal pod nátlakom, pričom nebol zo strany žalovaného upovedomený, čo je obsahom predložených listín. Žalobca taktiež poukazuje na skutočnosť, že pohľadávka pôvodného veriteľa bola v čase podpísania vyššie špecifikovaných listín premlčaná. Podľa názoru žalobcu je spotrebiteľská rozhodcovská zmluva neplatná z dôvodu neprijateľnosti ako zmluvnej podmienky spotrebiteľského úveru. Rozhodcovský súd rozhodol v rozpore u ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa a toto porušenie má vplyv na výsledok sporu. V súvislosti s uvedeným žalobca poukazuje na uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 26. 2. 2019 spis. zn. 6Ek/1434/2018: „Vyšší súdny úradník za týmto účelom preskúmal rozhodcovskú zmluvu, pretože iba platná spotrebiteľská rozhodcovská zmluva

môže založiť právomoc stáleho rozhodcovského súdu na jej základe určitú vec prejednať a rozhodnúť, a zistil, že táto bola uzavretá na osobitnej listine v rovnaký deň ako zmluva o úvere. Skutočnosť, že obidve zmluvy boli uzatvorené v ten istý deň preukazuje fakt, že oprávnený už na začiatku zmluvného vzťahu využil postavenie spotrebiteľa (povinného), ktorý sa v čase uzavretia zmluvy v porovnaní s dodávateľom (oprávneným) nachádzal v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj úroveň informovanosti, a táto situácia ho viedla k prístúpeniu na podmienky vopred pripravené dodávateľom (oprávneným) bez toho, aby mohol podstatným spôsobom ovplyvniť ich obsah, respektíve poznať ich zmysel. Rozhodcovskú zmluvu súd konajúci vyšším súdnym úradníkom považoval za zmluvu uzatvorenú medzi oprávneným a povinným v typizovanej formulárovej podobe, ktorú oprávnený, ktorú oprávnený používa s vopred neurčitým počtom spotrebiteľov v zmluvných vzťahoch. To, že nejde o dvojstranne vyjednanú podmienku vyplýva aj zo samotnej konštrukcie rozhodcovskej zmluvy. Povinný jej obsah reálne nemohol ovplyvniť, dopĺňali sa len osobné údaje o povinnom ako meno a priezvisko povinného, jeho dátum narodenia a trvalý pobyt...“ Rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 6 M Cdo 9/2012). Kvalifikačným kritériom pre záver, že nejde o individuálne vyjednanú zmluvnú podmienku je stav, ak zmluvné podmienky boli vopred pripravené a nebolo možné meniť ich obsah, čo je daný prípad (čl. 3 Smernice Rady 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách). Z rozhodovacej činnosti súdov vyplýva (porovnaj uznesenie Krajského súdu v Trnave z 9. augusta 2011 č. k. 10 CoE/326/2010-36, vec Okresného súdu Piešťany spis. zn. 6Er/3210/2009, Uznesenie Krajského súdu Trnava spis. Zn. 10CoE/265/2011-62), že možnosť iniciovania sporu zo spotrebiteľskej zmluvy aj spotrebiteľom treba považovať skôr za akademickú (keďže spektrum potenciálnych požiadaviek spotrebiteľa nesplnených druhou stranou zmluvného vzťahu je zjavne veľmi obmedzené), predovšetkým však aj v prejednávanej veci treba mať za to, že značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa spôsobuje už to, ak spotrebiteľovi jeho zmluvný partner prakticky nanúti podrobenie sa právomoci rozhodcu v dôsledku výberu (medzi viacerými do úvahy prichádzajúcimi spôsobmi riešenia sporu), vykonaného zmluvným partnerom spotrebiteľa. Rovnako potom nie je dôvod ustupovať od názoru, že túto nerovnováhu nie je spôsobilý eliminovať ustanovenie, ktoré prakticky rovnocennú možnosť výberu poskytuje spotrebiteľovi, avšak len pre prípad záujmu jeho samotného viesť spor (teda len v tom prípade, ak sa spotrebiteľ rozhodne sám stať žalobcom a niečo od svojho zmluvného partnera požadovať). Rozhodcovská zmluva, umožňujúca dodávateľovi výber rozhodcovského konania, nenapĺňa záujem na ochrane spotrebiteľa. Z hľadiska ochrany spotrebiteľa tak nie je rozdiel medzi výhradnou rozhodcovskou zmluvou a voľbou dodávateľa, ktorý spotrebiteľovi rozhodcovské konanie vnúti (porovnaj CSACH, K. Štandardné zmluvy. Plzeň: F. G., 2009, s. 214). Rozhodcovskú zmluvu si spotrebiteľ osobitne nevyjednal a vzhľadom na konanie oprávneného pri jej podpísaní bol prinútený podrobiť sa rozhodcovskému konaniu, ktoré vyvolal dodávateľ ako prvý, a to aj napriek vyjadrenému nesúhlasu. Zmluvná podmienka, ktorá vyvoláva nepomer v spotrebiteľskej zmluve v neprospech spotrebiteľa je neprijateľná. Pokiaľ je však zmluvná podmienka až v hrubom nepomere v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v právnom vzťahu zo štandardnej spotrebiteľskej zmluvy, ktorý teória a prax označujú za fakticky nerovný, nemali by byť žiadne pochybnosti o tom, že takáto zmluvná podmienka sa prieči dobrým mravom. Ak by takouto neprijateľnou zmluvnou podmienkou bola samotná rozhodcovská zmluva a dodávateľ ju použije, v takomto prípade ide o výkon práv v rozpore s dobrými mravmi. Takto formulovaná rozhodcovská zmluva spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a ako taká je teda v zmysle ustanovenia § 53 ods. 4 písm. r) zákona č. 40/1996 Zb. neplatná. Žalobca má za to, že rozhodcovský súd nesprávne vyhodnotil predložené dôkazy a teda skutkový stav v rozhodcovskom konaní nebol správne zistený. Elementárnym pochybením rozhodcovského súdu bolo podľa názoru žalobcu vyhodnotenie rozhodcovskej zmluvy ako jasného a určitého prejavu vôle vo forme samostatnej listiny, pričom v súvislosti s uvedeným žalobca poukazuje na predchádzajúci bod tejto žaloby. Rovnako tak rozhodcovský súd nesprávne posúdil záväzkový vzťah medzi žalobcom a žalovaným ako absolútny obchod, pričom mal za to, že časť obsahu uzatvorenej zmluvy zmluvné strany určili odkazom na Všeobecné obchodné podmienky. Rozhodcovský súd taktiež dospel k nesprávne záveru, že na zmluvný vzťah medzi stranami sporu sa neaplikujú ustanovenia zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník o ochrane spotrebiteľa a teda sa nejedná o spotrebiteľskú zmluvu. Žalobca sa nestotožňuje s názorom rozhodcovského súdu o prijateľnosti obsahu a štruktúry Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach a s názorom, že žalobca ako dlžník mal z obsahu dohody vedomosť o premlčaní uznávaného dlhu a s tým spojených právnych dôsledkoch. Ako už žalobca

uviedol v predchádzajúcom bode tejto žaloby, žalovaný ho bez akejkoľvek predchádzajúcej komunikácie navštívil v mieste trvalého bydliska a po vytvorení tlaku a časovej tiesne prinútil žalobcu k podpísaniu Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach, Rozhodcovskej zmluvy a Dotazníku. Žalobca žiadnym spôsobom nebol zo strany žalovaného upovedomený o obsahu predložených listín, a už vôbec nie o dôsledkoch ich podpísania. Vzhľadom na skutočnosť, že rozhodcovský rozsudok bol vydaný v rozpore so zákonom, trpí tento rozsudok neodstrániteľnou vadou. S poukazom na § 46 ods. 2 zákona č. 335/2014 Z.z. má za to, že odklad vykonateľnosti vyplýva priamo zo zákona. Má za to, že konaním rozhodcovského súdu, ktorý nemal právomoc vo veci konať bolo významnou mierou zasiahnuté do práv a právom chránených záujmov žalobcu, ktorý by mal v súčasnosti na základe nezákonného rozhodnutia zaplatiť žalovanému sumu vo výške 2 124,82 Eur s príslušenstvom. Na základe napadnutého rozhodcovského rozsudku je vedené exekučné konanie na exekútorskom úrade JUDr. Rudolf Krutý, PhD., Záhradnícka 60, Bratislava, pod spis. zn. EX 11537/17, a to aj napriek neprijateľnej zmluvnej podmienke vo forme rozhodcovskej zmluvy. Žalobca má za to, že rozhodcovský súd rozhodol na základe dôkazov, z ktorých je zrejmé, že zmluva o spotrebiteľskom úvere, rovnako ako Dohoda o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach obsahuje neprijateľné podmienky, ktorou je taktiež uzatvorená Rozhodcovská zmluva a je tu dôvod na zrušenie napadnutého rozhodcovského rozsudku.

2. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe navrhol žalobu zamietnuť ako nedôvodnú. K oneskorenému podaniu žaloby zo strany žalobcu poukázal na to, že osobitným predpisom podľa § 46 ods. 3 zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní (ďalej ZoSRK), ktorý určoval podmienky, za ktorých mohol spotrebiteľ podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku aj v exekúcií je Exekučný poriadok - čo zákonodarca nezameniteľne označil odkazom na tento právny predpis. Exekučný poriadok v znení, ktoré bolo platné a účinné do 31.03.2017 naozaj dovoľoval spotrebiteľovi podať v lehote na podanie námietok proti exekúcií žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 46 ods. 3 ZoSRK. S účinnosťou od 01.04.2017 však zákonodarca uvedenú možnosť z Exekučného poriadku vyňal v dôsledku čoho možno podľa aktuálnej právnej úpravy podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku len v lehote podľa § 46 ods. 1 ZoSRK – t. j. v lehote 3 mesiacov odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku účastníkovi spotrebiteľského rozhodcovského konania. Žalobca v žalobe neuvádza dátum, kedy mu bol rozhodcovský rozsudok doručený, avšak s ohľadom na skutočnosť, že tento nadobudol právoplatnosť dňa 20.02.2017 a vykonateľnosť dňa 23.02.2017, pričom žaloba na jeho zrušenie bola podaná na príslušnom súde až 25.03.2022, je zrejmé, že žaloba bola podaná po uplynutí lehoty na jej podanie v zmysle ust. § 46 ods. 3 ZoSRK, v dôsledku čoho je potrebné podanú žalobu zamietnuť a žalovanému priznať voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. K žalobcom uvádzaným skutkovým tvrdeniam v žalobe žalovaný k veci uviedol, že po postúpení pohľadávky viedol žalovaný (veriteľ) s dlžníkom (žalobcom) mimosúdne rokovania ohľadne uspokojenia nadobudnutej pohľadávky. Výsledkom mimosúdnych rokovaní bola vôľa a ochota žalobcu predmetnú pohľadávku uhradiť, avšak z dôvodu nedostatku finančných prostriedkov nebolo v jeho možnostiach pohľadávku uhradiť v celosti. Keďže žalovaný nemal v úmysle zbytočne navyšovať pohľadávku o trovy súdneho, prípadne exekučného konania, poskytol žalovaný žalobcovi možnosť uhradiť pohľadávku v splátkach podľa uváženia žalobcu a zaslal mu preto na podpis Dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach (ďalej len „Dohoda“) spolu s Rozhodcovskou zmluvou (ďalej len „Rozhodcovská zmluva“). Obsah Dohody i Rozhodcovskej zmluvy bol žalovaným vopred pripravený, čo však nie je v zmluvných vzťahoch ničím výnimočným, pretože návrh zmluvy, resp. zmluvu v písomnej podobe, vždy musí niektorá zo zmluvných strán pripraviť, aj keď žalobca na obsahu dohody alebo zmluvy nijakým spôsobom neparticipoval. Žalovaný je toho názoru, že Rozhodcovská zmluva bola samostatným dokumentom, neobsahovala žiadne neprijateľné zmluvné podmienky, štandardným spôsobom vysvetlila podstatu rozhodcovského konania, a poučovala o všetkých právach a povinnostiach spojených s rozhodcovským konaním a dala možnosť výberu žalobcovi rozhodcovskú zmluvu podpísať, resp. nepodpísať. Žalovaný má za to, že Rozhodcovská zmluva je platnou dohodou o tom, že všetky spory, vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie budú riešené pred rozhodcovským súdom, prípadne pred príslušným súdom Slovenskej republiky, a to po splnení zmluvne dohodnutých podmienok. Znamená to, že Rozhodcovskou zmluvou nebola žalobcovi uložená povinnosť domáhať sa riešenia sporu výhradne pred rozhodcovským súdom, bez akejkoľvek možnosti zvrátenia výberu rozhodcovského súdu alebo rozhodcovského konania ako takého. Nakoľko žalobca doposiaľ nepreukázal, že bol nútený predmetnú Rozhodcovskú zmluvu podpísať, má žalovaný za to, že Rozhodcovská zmluva je platná a nepredstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. Samotná Rozhodcovská zmluva ani Dohoda neobsahujú prekvapivé alebo zavádzajúce ustanovenia alebo formulácie, pričom v Dohode upravené uznanie dlhu a dohoda o jeho úhrade nepredstavuje

z pohľadu dlžníka (žalobcu) tak náročný úkon. Uzavretie Dohody a Rozhodcovskej zmluvy nebolo časovo limitované, a teda podľa názoru žalovaného mal žalobca dostatok času, aby si jednotlivé dokumenty prezrel, riadne sa s nimi oboznámil a podľa svojej vôle tieto dokumenty vyplnil v prípade, že s ich obsahom súhlasí a následne ich zaslal žalovanému. Žalobca navyše jednotlivé dokumenty podpisoval doma a mal tiež možnosť poradiť sa o ich obsahu v prípade, ak niektorej časti predkladaného textu nerozumel. Žalobca sa mohol obrátiť priamo na žalovaného a požiadať ho o vysvetlenie, resp. mohol o radu požiadať Centrum právnej pomoci alebo združenie na ochranu spotrebiteľa. Žalobca mal možnosť výberu podpisu vyššie uvedených dokumentov a nebol ničím nútený, pričom podpis Dohody alebo Rozhodcovskej zmluvy nebol podmienený podpisom iných dokladov, napr. poskytnutím úveru, vyplatením peňažných prostriedkov. Podpis jednotlivých dokumentov teda nebol podmienený, každý z dokumentov bol na samostatnom liste, zreteľne označený názvom, ktorý ozrejmuje obsah tohto dokumentu. Uzavretá Rozhodcovská zmluva v tomto prípade mala charakter individuálneho dojednaní, nakoľko: rozhodcovská zmluva obsahuje poučenie o rozhodcovskom konaní, rozhodcovská zmluva obsahuje možnosť neprijať rozhodcovské konanie, resp. ho odmietnuť, alebo od rozhodcovskej zmluvy odstúpiť, rozhodcovská zmluva nebola podmienkou poskytnutia úveru, resp. uzatvorenia Dohody. Na základe uvedeného nemožno Rozhodcovskú zmluvu považovať za neplatnú z dôvodu, že by predstavovala neprijateľnú zmluvnú podmienku a preto možno námietku žalobcu v tejto časti považovať za účelovú. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu ČR zo dňa 23.01.2018, sp. zn. 20 Cdo 4022/2017: „jen z pouhé formulárovej podoby rozhodčí smlouvy zavŕené se spotřebitelem podle zákona o rozhodčím řízení není v dané věci možno dovodit její neplatnost pro rozpor s dobrými mravy (§ 580 o. z.), a tím ani důvod pro zastavení exekuce.“ Podľa rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 41CoSr/1/2021 z 16.06.2021: „Odvolací súd opätovne po preskúmaní spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy dospel k záveru, že spotrebiteľská rozhodcovská zmluva sa nachádzala na samostatnom tlačive, nebola súčasťou žiadnej inej zmluvy, a teda žalobkyňa mala možnosť rozhodnúť sa, či rozhodcovskú zmluvu podpíše. Jej uzatvorenie nebolo podmienené ani podpísaním Dohody o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky v splátkach, keďže sa jedná o dve samostatné listiny. Zároveň z obsahu spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy odvolací súd mal preukázané, že táto obsahuje všetky zákonom stanovené náležitosti podľa § 3 zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, t.j. má písomnú formu, je obsahovo a formálne oddelená od spotrebiteľskej zmluvy, neobsahuje dojednaní, ktoré nesúvisia so spotrebiteľským rozhodcovským konaním, obsahuje identifikačné údaje zmluvných strán, označenie spotrebiteľskej zmluvy, na spory, z ktorých sa vzťahuje spotrebiteľská rozhodcovská zmluva, označenie stáleho rozhodcovského súdu s uvedením názvu a sídla, webové sídlo stáleho rozhodcovského súdu, ako aj aktuálne údaje podľa § 18 ods. 3 zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a adresu pre elektronickú komunikáciu a poučenie o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Na základe uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že rozhodcovská zmluva nie je súčasťou formulárovej zmluvy a jej dojednanie nie je preto neprijateľnou zmluvnou podmienkou v zmluve tak, ako to tvrdí žalobkyňa v žalobe o zrušenie rozhodcovského rozsudku, ako aj v podanom odvolaní... .. K námietke platnosti uzavretia Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach odvolací súd uvádza, že žalobkyňa mala možnosť preštudovať si predmetnú dohodu vo svojom bydlisku, mohla si jej obsah nechať vysvetliť ak jednotlivým ustanoveniam nerozumela ako tvrdí, prípadne mala možnosť túto dohodu nepodpísať. Z bodu 4.1 dohody vyplýva, že táto bola uzatvorená vážne, zrozumiteľne a určite, nie v tiesni ani za nápadne nevýhodných podmienok, že pred podpisom si dohodu v celosti i s prílohami prečítala, porozumela jej obsahu a na znak súhlasu ju podpísala. V bode 5 dohody si zmluvné strany dohodli mediáciu doložku. Z uvedených dôvodov odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobkyňa mala dostatok času sa s predmetnou dohodou oboznámiť, v dohode bol dlh presne špecifikovaný, bola špecifikovaná aj zmluva, na základe ktorej predmetný dlh vznikol. Žalobkyňa nebola nútená predmetnú dohodu podpísať, podpísanie dohody mohla odmietnuť. Podpis tejto dohody nebol podmienený podpisom žiadnych iných dokladov, nebol nijak časovo limitovaný, teda žalobkyňa mala dostatok času na to, aby si predmetnú dohodu pozrela, oboznámila sa s ňou a v prípade, ak s jej obsahom súhlasila ju podpísala. Odvolací súd zároveň poznamenáva, že žalobkyňa ani nenamietala, že by uznaný dlh napríklad v uznannej výške v čase uznania neexistoval. Žalobkyňa tiež žiadnym hodnoverným spôsobom nepreukázala, že v čase uzavretia dohody o uznaní záväzku nemala vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch... .. K námietke premlčania vznesenej žalobkyňou v odvolaní odvolací súd uvádza, že námietku premlčania v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku nie je možné vzniesť, pretože predmetom tohto konania nie je určenie majetkového práva, ale zrušenie rozhodcovského rozsudku. Z uvedeného dôvodu odvolací súd na námietku premlčania vznesenú žalobkyňou v odvolacom konaní neprihliadal.“ Podľa uznesenia Krajského súdu v Nitre zo dňa 28.01.2016 (spisová značka 9CoE/265/2015) „Z rozhodcovskej zmluvy vyplýva, že povinní

ju podpisovali v čase, kedy už existoval ich záväzok. Okrem toho z tlačiva vyplýva aj poučenie o rozhodcovskom konaní, a preto sa odvolací súd nemohol stotožniť s názorom súdu prvého stupňa o tom, že rozhodcovský súd založil svoju právomoc na neplatnej rozhodcovskej zmluve. Z rozhodcovskej zmluvy vyplýva, že spotrebiteľ mal možnosť neprijatť rozhodcovskú zmluvu, ako aj táto rozhodcovská zmluva bola podpísaná obidvoma zmluvnými stranami. Pokiaľ teda právomoc rozhodcovského súdu bola založená na platnom zmluvnom dojednaní, je nesporné, že rozhodcovský rozsudok ako celok bol vydaný v súlade so zákonom ...“. S uvedeným názorom sa stotožnil opakovane Krajský súd v Banskej Bystrici (spisová značka 1CoE/328/2013-38 zo dňa 10.12.2013) „Z predloženého spisu však odvolací súd zistil, že rozhodcovská zmluva (nie rozhodcovská doložka) je uzatvorená na samostatnom liste podpísanom oprávneným aj povinným dňa 24.01.2011. Rozhodcovskú zmluvu z uvedeného dôvodu nemožno považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku, nakoľko bola individuálne dohodnutá a obsahom rozhodcovskej zmluvy je aj možnosť povinného bod 7 rozhodcovskej zmluvy odstúpiť od tejto zmluvy bez uvedenia dôvodu do 14 kalendárnych dní od uzavretia tejto zmluvy. Rozhodcovskú zmluvu na základe uvedeného podľa názoru odvolacieho súdu nemožno považovať za neprijateľnú podmienku podľa § 52 a nasl. OZ.“ Obdobný záver vyslovil aj Krajský súd v Žiline (spisová značka 8CoE/4/2014-42 zo dňa 31.01.2014). Podľa rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici (spisová značka 41CoSr/4/2017-190 zo dňa 29.11.2017) „Žalobca v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie sa mal zaoberať okolnosťami, za akých došlo k uzatvoreniu rozhodcovskej zmluvy, dohody o uznaní záväzku a dotazníka k nim prislúchajúceho. Vo vyjadrení v priebehu konania zároveň žalobca uviedol, že nikdy neprejavil vôľu uzatvoriť dohodu o uznaní záväzku a rozhodcovskú zmluvu. S uvedeným však nie je možné súhlasiť, pretože vôľu prejavil práve tým, že tieto listiny vlastnoručne podpísal, a teda uvedené konanie možno považovať za výslovný prejav vôle žalobcu. Odvolací súd zároveň zastáva názor, že súd prvej inštancie sa dostatočne podrobne vysporiadal s okolnosťami uzatvorenia rozhodcovskej zmluvy a s jej následným posúdením a s názorom uvedeným najmä v bodoch 61., 62. a 69. Rozsudku súdu prvej inštancie sa stotožňuje, preto sa v tejto časti odvolací súd už len obmedzuje na skonštatovanie správnosti odôvodnenia ohľadom rozhodcovskej zmluvy. V súvislosti s tvrdením, že žalobcovi nebol poskytnutý čas na rozmyslenie či podpíše rozhodcovskú zmluvu, je potrebné opätovne uviesť, že od rozhodcovskej zmluvy mal možnosť odstúpiť aj bez uvedenia dôvodu, a to najneskôr v deň predchádzajúci dňu podania žaloby na rozhodcovský súd. Žalobca, ak mal pochybnosti a tieto listiny podpísal v omyle, ako tvrdí, mal dostatok času na ich následné preštudovanie, prípadne pomohol požiadať inú osobu, nech mu vysvetlí jednotlivé zmluvné dojednania a v prípade, že s nimi nesúhlasí, mohol od rozhodcovskej zmluvy odstúpiť. To však neurobil a túto svoju nečinnosť nemôže pripisovať za vinu žalovanému.“ Vyššie uvedené platí o to viac, že rozhodcovská zmluva nebola viazaná na poskytnutie úveru, mala podobu osobitného dokumentu, teda nie doložky, jej uzavretie bolo na slobodnej vôli žalobcu, pričom uzavretie zmluvy nebolo ničím podmienené a žalobca mal možnosť napr. rozhodcovskú zmluvu vôbec nepodpísať. V danom prípade, vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, nemožno mať pochybnosti o platnosti Rozhodcovskej zmluvy. Taktiež nie je možné mať pochybnosť o jej súlade s dobrými mravmi, a preto sa žalovaný v žiadnom bode nestotožňuje s názorom žalobcu. Žalovaný zastáva názor, že žalobca po tom, čo sa oboznámil s obsahom Dohody a Rozhodcovskej zmluvy, svojím podpisom svoj existujúci záväzok uznal a vyjadril svoju vôľu podrobiť sa rozhodcovskému konaniu. V tejto súvislosti žalovaný poukazuje na to, že i ústupky voči dlžníkovi (žalobcovi) musia mať svoje medze a nie je možné v rámci mimosúdneho riešenia pohľadávky neustále odkladať splatnosť existujúceho záväzku najmä v prípade, ak dlžník prejaví snahu uhradiť svoj dlh, ktorý záväzne uzná a následne dohodu poruší. Konanie žalobcu spočívajúce v uzatváraní zmluvných záväzkov, ich neplnení, následnej nečinnosti počas veriteľovej snahy o mimosúdne urovanie vecí, považuje žalovaný za neakceptovateľné. Je neprípustné, aby v čase kedy zmluvné záväzky žalobcu postúpili do stavu vymáhania, resp. uhrádzania, žalobca začal namietatť samotné uzatvorenie a nepochopenie obsahu podpísaných zmlúv a pripísať to na ťarchu žalovaného. Žalobcovi predsa boli poskytnuté finančné prostriedky v zmysle dohodnutej Zmluvy, a teda je logické a žiaduce, aby svoj dlh aj uhradil. Žalovaný zastáva názor, že stály rozhodcovský súd, ktorý vydal žalobcom napádaný rozhodcovský rozsudok, dospel na základe vykonaných dôkazov k správny skutkovým zisteniam a rozhodcovský rozsudok vychádza zo správneho právneho posúdenia veci. Žalovaný má s ohľadom na vyššie uvedené za to, že: žaloba na zrušenie rozhodcovského rozsudku bola žalobcom podaná oneskorene, t. j. po zákonom stanovenej lehote na jej podanie, žalobca neodôvodnil a dostatočne nepreukázal ním tvrdené dôvody na zrušenie rozhodcovského rozsudku a rovnako tak neuviedol skutočnosti, ktoré by odôvodňovali opodstatnenosť podanej žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku, resp. by spochybnili nárok žalovaného na zaplatenie dlžnej sumy. V súdenom prípade nie je možné odložiť vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku, nakoľko tento už nadobudol právoplatnosť, žalobca podal žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku oneskorene,

čo malo za následok nadobudnutie právoplatnosti rozhodcovského rozsudku. V zmysle uvedeného žalovaný nesúhlasí s podaným žalobným návrhom v celom rozsahu, nakoľko má za to, že nie sú splnené zákonné dôvody na zrušenie rozhodcovského rozsudku.

3. Žalobca vo vyjadrení zo dňa 24.05.2022 k vyjadreniu žalovaného poukázal v súvislosti s tvrdením, že žalobca mohol podať žalobu len podľa ustanovenia § 46 ods. 1 zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní na ustanovenie § 243h ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. Žalovaný ako oprávnený podal návrh na začatie exekúcie dňa 16. 03. 2017, čo je zrejme taktiež z upovedomenia o začatí exekúcie, ktoré súdny exekútor doručil žalobcovi, a v ktorom súdny exekútor uviedol: „že dňa 16. 03.2017 začalo exekučné konanie v prospech oprávneného“. Exekučné konanie bolo začaté pred dňom 01.04.2017, a teda v zmysle ustanovenia § 243h ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. Exekučný poriadok sa dané exekučné konanie spravuje ustanoveniami zákona č. 233/1995 Z. z. Exekučný poriadok, účinnými do 31.03.2017. Žalobca tak podal žalobu včas, podľa ustanovenia § 48 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. Exekučný poriadok, do 14 dní odo dňa doručenia upovedomenia o začatí exekúcie, pričom upovedomenie o začatí exekúcie bolo žalobcovi ako povinnému doručené dňa 14.03. 2022. V ďalšom žalobca uvádza, že odmieta tvrdenia žalovaného, že po postúpení pohľadávky viedol so žalobcom mimosúdne rokovania, výsledkom ktorých bola vôľa a ochota žalobcu pohľadávku uhradiť, nakoľko uvedené sa nezakladá na pravdivých skutočnostiach. Žalobca so žalovaným nikdy nevedli mimosúdne rokovania, prvý a jediný kontakt žalobcu so žalovaným sa realizoval osobne, v deň podpísania Rozhodcovskej zmluvy, Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach, a Dotazníka k rozhodcovskej zmluve a k dohode, a to v mieste trvalého bydliska žalobcu. Žalobca opakovane uvádza, že danému stretnutiu nepredchádzala akákoľvek iná komunikácia zo strany žalovaného, a dané stretnutie nebolo medzi zmluvnými stranami dohodnuté. Žalovaný prostredníctvom svojho zamestnanca navštívil žalobcu doma, pričom mu predložil na podpísanie vopred pripravené dokumenty – Rozhodcovskú zmluvu, Dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach, a Dotazník. Žalobca zo strany zamestnanca žalovaného nebol poučený o obsahu listín, avšak zamestnanec žalovaného ho oboznámil s ďalším postupom vo veci, a to, že buď žalobca na mieste zaplatí sumu vo výške viac ako 2 000,- Eur, alebo bude na neho podaná žaloba, pričom bude povinný zaplatiť ešte vyššiu sumu. Ako poslednú možnosť predstavil zamestnanec žalovaného žalobcovi podpísanie predložených listín s možnosťou plniť svoj záväzok v splátkach. Žalobca uvedené dokumenty len podpísal, vlastnou rukou do nich nedopíňal žiadne údaje. Z uvedeného vyplýva, že tvrdenie žalovaného o zaslaní Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach, a Rozhodcovskej zmluvy na podpis žalobcovi nie je založené na pravdivých skutočnostiach. Žalobcovi nikdy nebola od žalovaného doručená žiadna zásielka, ktorá by obsahovala uvedené listiny na podpísanie. V zmysle uvedeného je zrejme, že ani tvrdenie žalovaného o časovom nelimitovaní podpísania predložených dokumentov nie je pravdivé, nakoľko zamestnanec žalovaného vyvíjal na žalobcu nátlak, pričom ako neštandardnú a nátlak vyvíjajúcu možno označiť už samotnú osobnú návštevu spotrebiteľa vo vyššom veku na mieste jeho trvalého bydliska bez akejkoľvek predošlej komunikácie. V nadväznosti na uvedené žalobca považuje tvrdenie žalovaného o dostatku času na prezretie dokumentov a oboznámení sa s nimi, či o možnosti poradiť sa o obsahu podpisovaných dokumentov so žalovaným alebo s Centrom právnej pomoci, či združením ma ochranu spotrebiteľa, za účelové a ničím nepreukázané. Tvrdenie žalovaného, že podpísaním rozhodcovskej zmluvy a dohody nebolo podmienené podpísanie iných dokumentov, napr. zmluvy o spotrebiteľskom úvere, žalobca nerozporuje, avšak uvedenú skutočnosť nemožno stotožňovať s tvrdením, že žalobca ako spotrebiteľ nebol ničím nútený k podpísaniu dohody. Žalobca z jeho pohľadu v danej situácii nemal na výber, či predložené listiny podpíše, nakoľko ho zamestnanec žalovaného presvedčil o tom, že ak dané listiny nepodpíše a ani pohľadávku na mieste nezaplatí, bude proti nemu podaná žaloba a žalobca bude povinný zaplatiť žalovanému podstatne vyššiu sumu. Skutočnosť, že žalobca nemal záujem podrobiť sa rozhodcovskému konaniu, preukazuje taktiež vyjadrenie žalobcu ako žalovaného v rozhodcovskom konaní, v ktorom uviedol, že nesúhlasí s prejednaním veci pred rozhodcovským súdom. V súvislosti s uznesením Najvyššieho súdu ČR spis. zn. 20 Cdo 4022/2017, ktoré v podanom vyjadrení citoval žalovaný, žalobca uvádza, že skutkový stav prejednávanej veci je odlišný od skutkového stavu veci, o ktorej Najvyšší súd ČR rozhodoval citovaným uznesením. Žalobca má za to, že formulárový typ rozhodcovskej zmluvy nie je jedinou vadou, na základe ktorej by mal byť rozhodcovský rozsudok zrušený, pričom všetky dôvody zrušenia rozhodcovského rozsudku uviedol v podanej žalobe. Pokiaľ ide o ďalšie rozhodnutia súdov druhej inštancie, na ktoré poukazuje žalovaný vo svojom vyjadrení, žalobca opätovne poukazuje na skutkový stav rozhodovaných vecí. Vo veci prejednávanej na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod spis. zn. 41CoSr/1/2021, mal konajúci súd za preukázané, že dlžníčke bol skutočne poskytnutý čas na posúdenie dokumentov a zváženie ich

podpísania, a to z dôvodu, že žalovaný uvedené dokumenty podpísal mesiac pred tým, ako došlo k ich podpísaniu zo strany dlžníčky. Taktiež mal súd v uvedenom rozhodnutí konštatovať, že z článku I. spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy vyplýva, že Stálym rozhodcovským súdom sa na účely tejto zmluvy rozumie Stály rozhodcovský súd zriadený pri Asociácii pre arbitráž, so sídlom Vansovej 2, Bratislava, IČO: 45 744 971, čo rovnako nemožno stotožniť so skutkovým stavom prejednávanej veci. Uvedené obdobie platí aj vo vzťahu k veci, prejednávanej na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod spis. zn. 41CoSr/4/2017. Rozhodnutia, vydané vo veci, vedenej Krajským súdom v Nitre pod spis. zn. 9CoE/256/2015 a vo veci, vedenej Krajským súdom v Banskej Bystrici pod spis. zn. 1CoE/328/2013 sa žalobcovi nepodarilo dohľadať. V zmysle uvedených skutočností, ako aj skutočností, uvedených v žalobe o zrušenie rozhodcovského rozsudku, má žalobca za to, že napadnutý rozhodcovský rozsudok je potrebné zrušiť, a to nie len z dôvodu, ktorý žalovaný rozporuje vo svojom vyjadrení, ale taktiež z dôvodu, že rozhodcovský súd, ktorý vydal napadnutý rozsudok, nebol ustanovený v súlade so zákonom č. 335/2014 Z. z. o rozhodcovskom konaní, že rozhodcovský súd nesprávne vyhodnotil predložené dôkazy, nesprávne posúdil skutkový stav rozhodovanej veci, a rozhodol v rozpore s ustanoveniami, slúžiacimi na ochranu práv spotrebiteľa. Žalobca má za to, že žalovaný využíva nevedomosť spotrebiteľov, ktorí sa často ocitajú na hranici svojich možností, a predkladá im dokumenty, s ktorými sa spotrebiteľia nemali možnosť akokoľvek oboznámiť. Žalobca trvá na tom, že je nevyhnutné považovať ustanovenia uvedené v Rozhodcovskej zmluve za neprijateľné, nakoľko ako celok spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. V danom prípade možno jednoznačne konštatovať, že boli porušené všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa. Občiansky zákonník vychádza pri zákaze neprijateľných zmluvných podmienok z nerovnocenného postavenia subjektov. Na jednej vystupujú spotrebiteľia, ktorí často nepoznajú právne prostredie, do ktorého vstupujú a uzavierajú spotrebiteľské zmluvy len z času na čas a nedisponujú s takými zdrojmi, aby pri uplatňovaní svojich práv mohli viesť dlhotrvajúce a nákladné súdne spory. Na strane druhej vystupujú dodávatelia, ktorí často majú dominantné postavenie na trhu, zamestnávajú skúsených právnikov a v porovnaní so spotrebiteľmi disponujú neobmedzenými zdrojmi. Žalobca taktiež poukazuje na ustanovenie § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, v zmysle ktorého má každý spotrebiteľ právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách. Zopakoval, že napadnutý rozhodcovský rozsudok doposiaľ nenadobudol právoplatnosť podľa ustanovenia § 46 ods. 2 zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, v zmysle vyššie uvedenej argumentácie. Žalobca trvá na tom, že podaná žaloba je dôvodná a žiada konajúci súd, aby jej vyhovel v celom rozsahu, napadnutý rozhodcovský rozsudok zrušil, a žalovaného zaviazal na náhradu trov konania žalobcu v celom rozsahu.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 07.07.2022 k vyjadreniu žalobcu zdôraznil, že sa v žiadnom prípade nestotožňuje s jeho argumentáciou a poukazuje na skutočnosť, že začatie exekučného konania je v danom prípade bez právneho významu. V súdenom prípade sa žalobca podanou žalobou domáha zrušenia rozhodcovského rozsudku, sp. zn. SRSAspA 07735/16 zo dňa 01.07.2016 a preto je potrebné podľa názoru žalovaného brať do úvahy skutočnosť, kedy bola žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku podaná na súde (a od toho odvíjať právnu úpravu ZoSRK a Exekučného poriadku) a nie od momentu, kedy sa začalo exekučné konanie, nakoľko exekučné konanie a konanie o zrušenie rozhodcovského rozsudku sú dve rôzne konania, ktoré je potrebné striktné rozlišovať. V súdenom prípade má žalovaný za to, že je potrebné postupovať v zmysle ust. § 46 ods. 1 ZoSRK, ktorý ustanovuje trojmesačnú lehotu na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Uvedená lehota začína plynúť dňom doručenia rozhodcovského rozsudku účastníkovi spotrebiteľského rozhodcovského konania. Exekučný poriadok vo vyššie uvedenom znení – ktoré bolo platné a účinné do 31.03.2017 – naozaj dovoľoval spotrebiteľovi podať v lehote na podanie námietok proti exekúcií žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 46 ods. 3 ZoSRK. S účinnosťou od 01.04.2017 však zákonodarca uvedenú možnosť z Exekučného poriadku vyňal – v dôsledku čoho možno podľa aktuálnej právnej úpravy podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku len v lehote podľa § 46 ods. 1 ZoSRK – t. j. v lehote 3 mesiacov odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku účastníkovi spotrebiteľského rozhodcovského konania. V danom prípade je podľa názoru žalovaného potrebné postupovať v zmysle ust. § 46 ods. 1 ZoSRK, nakoľko právne relevantnou skutočnosť je podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku a nie začatie exekučného konania. Žalovaný ďalej uvádza, že rozhodcovský rozsudok, sp. zn. SRSAspA 07735/16 zo dňa 01.07.2016 nadobudol právoplatnosť dňa 20.02.2017 a vykonateľnosť dňa 23.02.2017, pričom žalobca podal žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku dňa 25.03.2022, t. j. po uplynutí päť rokov a teda zjavne oneskorene.

5. Súd na prejednanie veci nariadil pojednávanie, ktoré prebehlo za účasti zástupkyne žalobcu a zástupcu žalovaného.

6. Právna zástupkyňa žalobcu na pojednávaní zotrvala na podanej žalobe a na všetkých vyjadreniach, ktoré boli súdu v priebehu konania písomne doručené. Argumentácia žalovaného spočívajúca v namietanom podaní žaloby po zákonom stanovenej lehote je podľa názoru žalobcu irelevantná nakoľko pri posúdení dodržania lehoty podľa ust. § 46 ods. 3 zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní v spojení s ust. § 48 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom v čase začatia spotrebiteľského rozhodcovského konania možno rovnako dospieť k záveru, že hmotnoprávna lehota na podanie žaloby bola zachovaná. Konanie žalovaného, ktoré spočívalo v jeho osobnej návšteve v mieste trvalého pobytu žalobcu a vyvíjaní nátlaku na jeho osobu prostredníctvom tvrdení, že v prípade ak nepodpíše predložené dokumenty bude na neho podaná žaloba a následne začaté exekučné konanie, v ktorom bude jeho rodinný dom speňažený je absolútne neprijateľné a zakladá neplatnosť takto uzatvorenej rozhodcovskej zmluvy. Žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal svoje tvrdenia o tom, že rozhodcovská zmluva bola individuálne dojednaná a že žalobcu oboznámil s obsahom podpisovaných dokumentov a poskytol mu dostatok času na ich preštudovanie. Žalobca má tak za to, že sú dané dôvody zrušenia rozhodcovského rozsudku.

7. Právna zástupkyňa žalovaného na pojednávaní nesúhlasila s podanou žalobou a pridriavala sa svojich písomných vyjadrení. Žalovaný má za to, že žaloba bola podaná na súd oneskorenie a teda nie v lehote, ktorú zákon ustanovuje s tým, že tvrdenia žalobcu o dodržaní 14dňovej lehoty učení v exekučnom poriadku nie sú v danej veci relevantné nakoľko potvrdením súdu takéhoto konania by dochádzalo k predlžovaniu zákonom stanovenej lehoty na podanie žaloby podľa zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní čo v tomto prípade je približne 5 rokov a došlo by k neúmernému posilneniu postavenia spotrebiteľa v daných sporoch, resp. dalo by mu neobmedzený čas na podanie žaloby. Žalovaný má taktiež za to, že žalobca nedostatočne preukázal svoje tvrdenia čo do dôvodov, na zrušenie rozhodcovského rozsudku a rovnako tak neuviedol skutočnosti, ktoré by odôvodňovali opodstatnenosť podanej žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku.

8. Súd vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov nachádzajúcich sa v súdnom spise vrátane oboznámenia obsahu pripojeného rozhodcovského spisu sp.zn. SRSAspA07735/16 a zistil nasledovný skutkový stav:

9. Z pripojeného rozhodcovského spisu sp.zn. SRSAspA 07735/16 vyplýva, že dňa 16.03.2016 bola Stálemu rozhodcovskému súdu zriadenému pri Asociácii pre arbitráž, so sídlom Vansovej 2, Bratislava, doručená zo strany žalovaného ako žalobcu v rozhodcovskom konaní žaloba voči žalobcovi ako žalovanému o zaplatenie sumy 2.205,14 Eur s prísl. z titulu nesplácania úveru zo zmluvy č. 16821479 zo dňa 12.12.2006, v súvislosti s ktorou uzatvorili žalobca (žalovaný v rozhodcovskom konaní) so žalovaným resp. jeho právnym predchodcom (žalobcom v rozhodcovskom konaní) dohodu o uznaní dlhu a o úhrade pohľadávky v splátkach. Žalobca (v tomto konaní žalovaný) v žalobe uviedol, že dňa 07.06.2013 uzatvoril so spoločnosťou Consumer Finance Holding a.s., so sídlom Hlavné námestie 12, Kežmarok, IČO: 35 923 130 (ďalej ako „Postupca“) Zmluvu o postúpení pohľadávok (ďalej aj ako „Zmluva o postúpení“), v zmysle ktorej došlo k postúpeniu pohľadávky voči žalovanému z postupcu na žalobcu v celkovej výške 2.325,14 Eur, pričom výška postúpenej pohľadávky bola vyčíslená ku dňu postúpenia. Ďalej uviedol, že dňa 12.12.2006 bola medzi postupcom a žalovaným uzatvorená Zmluva č. 16821479 (ďalej ako „Zmluva“), na základe ktorej boli žalovanému poskytnuté finančné prostriedky zo strany spoločnosti Consumer Finance Holding a.s., so sídlom Hlavné námestie 12, Kežmarok, IČO: 35 923 130, pričom žalovaný porušil zmluvné dohodnuté podmienky splácania úveru a bol vyzvaný na úhradu dlžnej sumy. Žalobca a žalovaný uzatvorili Dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach (ďalej ako „Dohoda“), v ktorej žalovaný uznal čo do dôvodu a výšky svoj záväzok vyplývajúci zo Zmluvy. Žalovaný sa zaviazal tento uznaný záväzok uhradiť v súlade s dohodnutými podmienkami s tým, že neuhradením ktorejkoľvek splátky riadne a včas, sa stáva celá pohľadávka splatnou. Žalovaný ku dňu vyhotovenia žaloby uhradil žalobcovi svoj záväzok vo výške 120,- Eur a žalobca si úrok z omeškania uplatnil z dlžnej sumy počnúc dňom nasledujúcim po postúpení pohľadávky. Rozhodcovský súd uznesením zo dňa 06.04.2016 nariadil písomné konanie vo veci, zaslal žalovanému žalobu s prílohami a vyzval ho na predloženie písomnej žalobnej odpovede do 30 dní od doručenia uznesenia. Žalobca výzvu prevzal dňa 12.04.2016 spolu s poučením o rozhodcovskom konaní pri iniciovaní sporu proti spotrebiteľovi. Žalobca na výzvu oznámil, že nesúhlasí s tým, aby v tejto veci konal rozhodcovský

súd, odvoláva sa na Nariadenie ES č. 861/2007 ako aj na Občiansky zákonník § 53 ods. 1,2 a nekorektné konanie p. H.. Ten ho osobne navštívil dňa 22.11.2013 vo večerných hodinách a dal mu pravdepodobne s dohodou aj to, že súhlasí s konaním pred Rozhodcovským súdom podpísať aj toto. Pritom mu jasne deklaroval, že chce konanie pred riadnym súdom. Konanie pred rozhodcovským súdom je nevyvážené a neobjektívne, ako aj fakt, že tento úver vykazuje známky úžery.

10. Dňa 01.07.2016 bol vydaný Stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri Asociácii pre arbitráž, so sídlom Vansovej 2, 811 03 Bratislava, zriadeným záujmovým združením právnických osôb Asociácia pre Arbitráž, so sídlom Rusovská cesta 15, 851 01 Bratislava, rozhodcovský rozsudok sp.zn. SRSAspA 07735/16, ktorým bol žalobca v rozhodcovskom konaní žalovaný) zaviazaný zaplatiť žalovanému sumu 2.124,82 Eur, úrok z omeškania vo výške 266,11 Eur, úrok z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 1.867,25 Eur od 13. 01. 2015 do zaplataenia, a trovy rozhodcovského konania. V ostatnej časti(zaplataenie 80,32 Eur) žalobu zamietol. Rozhodcovský súd poukázal na uzavretú rozhodcovskú zmluvu na základe zákona č. 335/2014 Z.z. ako jasný a určitý prejav vôle vo forme samostatnej listiny týkajúcej sa výhradne riešenia prípadných sporov strán vzniknutých z Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach, od ktorej odvodil svoju právomoc na rozhodnutie v danej veci. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že rozhodcovský súd záväzkový vzťah posúdil ako absolútny obchod podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka s tým, že aplikoval ustanovenia zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Z rozsudku vyplýva, že rozhodcovský súd považoval dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 22.11.2013 za platný právny úkon. Mal za to, že žalovaný riadne uznal svoj záväzok voči žalobcovi vyplývajúci zo Zmluvy, čo do dôvodu a výšky a zaviazal sa ho žalobcovi uhradiť spolu s nákladmi na inkasné konanie vo výške 150,- Eur. Stály rozhodcovský súd mal za to, že žalovaný uhradil žalobcovi ku dňu podania žaloby sumu vo výške 120,- Eur. Stály rozhodcovský súd mal za preukázané, že žalovaný uznal svoj dlh pozostávajúci z istiny vo výške 1.987,25 Eur, známeho príslušenstva vo výške 257,57 Eur vyčísleného v zmysle uzatvorenej Zmluvy, úroku z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 1.987,25 Eur od 30.09.2009 do zaplataenia nákladov na inkasné konanie vo výške 150,- Eur. Stály rozhodcovský súd sa nestotožnil s uplatneným nárokom žalobcu v časti dlžnej sumy vo výške 80,32 Eur, nakoľko nebol tento záväzok zo strany žalovaného riadne uznaný a žalobca dostatočne nepreukázal oprávnenosť uvedeného nároku. Z tohto dôvodu Stály rozhodcovský súd žalobu v časti uplatneného nároku vo výške 80,32 Eur zamietol ako nedôvodnú. Rozhodcovský rozsudok bol žalobcovi doručený dňa 04.11.2016.

11. Z úradnej činnosti súdu vyplynulo, že dňa 16.03.2017 bol podaný oprávneným, žalovaným návrh na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi JUDr. Rudolf Krutý, ktorý dňa 11.04.2017 a opakovane 11.03.2021 podal žiadosť o udelenie poverenia na tunajší súd (konanie vedené pod sp.zn. 49Er/850/2017). Poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané dňa 25.01.2022, dňa 09.03.2022 exekútor vydal upovedomenie o začatí exekúcie, ktoré bolo doručené žalobcovi 14.03.2022.

12. Z rozhodcovského spisu sa súd oboznámil so zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Dňa 28.11.2006 žalobca spísal žiadosť o aktiváciu „nákupnej karty COOP Jednota Plus“, ktorou požiadal veriteľa - Všeobecnú úverovú banku, a.s., IČO: 31 320 155 o vydanie karty s úverovým rámcom. Žiadosť má formu predtlačeneho formulára, v ktorom v časti II. žalovaný vyplnil žiadanú výšku pevnej mesačnej splátky 2.000,- Sk (66,38 Eur) a úverový rámec (maximálna výška pôžičky) vo výške 30 - násobku mesačnej splátky, t.j. 60.000,- Sk (1.991,63 Eur). Ďalej žalovaný do formulára doplnil svoje osobné a kontaktné údaje, bydlisko, údaje k používaniu karty a vlastnoručný podpis. V čl. V. zmluvy žalovaný odmietol poistenie. V čl. VI. Zmluvy žalovaný vyhlásil, že sa oboznámil s obchodnými podmienkami, pre vydanie a používanie kreditných platobných kariet vydávaných Všeobecnou úverovou bankou, a.s. v spolupráci so spoločnosťou Consumer Finance Holding“, a.s., ktoré sú súčasťou tejto žiadosti/zmluvy súhlasí s nimi a zaväzuje sa ich dodržiavať. Zo žiadosti vyplýva, že prijatím a schválením žiadosti zo strany VÚB, a.s. sa táto žiadosť stáva Zmluvou o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty I., F. vydávanej v spolupráci s CFH (Consumer Finance Holding, a.s.). Žiadosť bola bankou schválená dňa 12.12.2006 a bola jej pridelené číslo. Za VÚB, a.s. zmluvu uzatvárala spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s., so sídlom Hlavné námestie 12, 060 01 Kežmarok, IČO: 35 923 130.

13. Podľa Obchodných podmienok pre vydanie a používanie kreditných platobných kariet vydávaných Všeobecnou úverovou bankou, a.s. v spolupráci so spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s., účinných od 1.7.2006 (ďalej len „obchodné podmienky“), správca Consumer Finance Holding, a.s., IČO: 35 923 130 je oprávnený vykonať všetky úkony voči Klientom v mene Banky, na ktoré je Banka

oprávnená alebo povinná v zmysle týchto Obchodných podmienok. Konanie Správcu v súlade s týmito Obchodnými podmienkami sa považuje za konanie Banky.

14. Podľa článku I. (Vymedzenie pojmov) obchodných podmienok, Karta je kreditná platobná karta vydávaná bankou v spolupráci so správcom ako platobný prostriedok, ktorým klient vykonáva bezhotovostné a/alebo hotovostné platobné operácie na území Slovenskej republiky alebo v zahraničí na ťarchu kartového účtu. Revolvingový úver je spotrebiteľský úver poskytovaný na základe zmluvy, ktorého úverový rámec sa obnovuje každou uhradenou splátkou a ktorý je možné čerpať kartou až do výšky úverového rámca. Štandardná splátka je suma uhrádzaná mesačne, najneskôr v deň splatnosti, vyjadrená pevnou sumou alebo percentom z dlžného zostatku. Úverový rámec je celková suma peňažných prostriedkov poskytnutá klientovi ako revolvingový úver, do výšky ktorej možno realizovať transakcie použitím karty v súlade s podmienkami zmluvy.

15. Podľa čl. VI. bod 34 „Obchodných podmienok pre vydanie a používanie kreditných platobných kariet vydávaných Všeobecnou úverovou bankou, a.s. v spolupráci so spoločnosťou Consumer Finance Holding“, a.s., bolo stanovené, že dlžný zostatok sa denne úročí štandardnou úrokovou sadzbou, v prípade úhrady sumy nižšej ako je výška povinnej splátky alebo omeškania s úhradou akejkoľvek povinnej splátky alebo jej časti, sa denne úročí časť z dlžného zostatku, ktorá je v omeškaní, sankčnou úrokovou sadzbou a časť dlžného zostatku, ktorá nie je v omeškaní, štandardnou úrokovou sadzbou alebo zvýšenou úrokovou sadzbou podľa bodu 32 týchto obchodných podmienok. Pri výpočte úrokov sa vychádza z počtu dní 365. Štandardná, sankčná, zvýšená a vkladová úroková sadzba sú pohyblivé, ich výška je určená bankou a sú zverejnené na výveskách v obchodných priestoroch banky.

16. Dňa 07.06.2013 došlo medzi právnym predchodcom žalovaného a žalovaným k uzavretiu zmluvy o postúpení pohľadávok. Podľa priloženej prílohy k zmluve došlo aj k postúpeniu pohľadávky voči žalobcovi.

17. Dňa 22.11.2013 bola medzi žalovaným (ako veriteľom) a žalobcom (ako dlžníkom) podpísaná dohoda o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky v splátkach, z obsahu ktorej vyplýva, že žalobca v bode 2.označenom ako Uznanie záväzku uznáva záväzok voči žalovanému čo do dôvodu a výšky, ktorý vznikol na základe zmluvy č. 16 821 479 uzavretej s pôvodným veriteľom (Consumer Finance Holding a.s.). Dlžná suma 2.023,19 eur pozostáva z istiny v sume 1.987,25 Eur, ostatného príslušenstva podľa zmluvy 257,57 Eur, nákladov na inkasné konanie 150,-Eur a úroku z omeškania 9% ročne zo sumy 1.987,75 Eur za dobu od 30.09.2009 do dňa splatnosti poslednej splátky podľa tejto dohody. V poslednej vete v bode 2 dlžník (t.j. žalobca)vyhlasuje, že má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch. V bode 3. Forma splatenia záväzku sa uvádza, že žalobca sa zaväzuje splatiť svoj záväzok žalovanému v mesačných splátkach vo výške po 25,- Eur s tým, že splátky budú splatné v 7. deň v mesiaci, prvá splátka mala byť splatná dňa 07.12.2013.

18. Dňa 22.11.2013 došlo medzi žalovaným ako veriteľom a žalobcom ako dlžníkom k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy. Predmetom zmluvy bolo, že všetky spory, ktoré vzniknú z Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach, uzavretej medzi žalovaným ako veriteľom a žalobcom ako dlžníkom pod zhodným číslom spisu(ACC) ako je uvedené v záhlaví tejto zmluvy č. 2895992 vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie, budú riešené a) pred Stálym rozhodcovským súdom b) pred príslušným súdom Slovenskej republiky. V článku 4. zmluvy je uvedené poučenie o rozhodcovskom konaní.

19. S účinnosťou od 01. 01. 2015 bol prijatý nový zákon č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý v § 73 ods. 1, 3 (prechodné ustanovenia) stanovil, že ak nie je ustanovené inak, ustanovenia tohto zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní sa použijú aj na rozhodcovské konania, ktorých predmetom je spotrebiteľský spor začatý pred 1. januárom 2015. Rozhodcovská zmluva uzavretá pred 1. januárom 2015 sa spravuje predpismi účinnými v čase jej uzavretia.

20. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, spotrebiteľským sporom je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou. Spotrebiteľské spory môžu byť v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní

rozhodované len na základe spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy podľa § 3 a len spotrebiteľská rozhodcovská zmluva podľa § 3 môže založiť právomoc stáleho rozhodcovského súdu v spotrebiteľských sporoch.

21. Podľa § 3 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, (1) Spotrebiteľská rozhodcovská zmluva je dohoda medzi dodávateľom a spotrebiteľom o tom, že spory, ktoré medzi nimi vznikli alebo vzniknú zo spotrebiteľskej zmluvy alebo s touto spotrebiteľskou zmluvou súvisia, rozhodne v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní určený stály rozhodcovský súd zapísaný v zozname podľa § 18 a určený v tejto spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluve. Spotrebiteľská rozhodcovská zmluva zaväzuje aj právnych nástupcov zmluvných strán. (2) Spotrebiteľská rozhodcovská zmluva musí byť písomná, obsahovo a formálne oddelená od spotrebiteľskej zmluvy a nesmie obsahovať dojednania, ktoré nesúvisia so spotrebiteľským rozhodcovským konaním. Písomná forma spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy je zachovaná aj vtedy, ak bola uzavretá elektronickými prostriedkami, ktoré umožňujú zachytenie jej obsahu a identifikáciu zmluvných strán, ktoré spotrebiteľskú rozhodcovskú zmluvu uzavreli. (3) Spotrebiteľská rozhodcovská zmluva musí obsahovať a) identifikačné údaje zmluvných strán v rozsahu obchodné meno, sídlo, identifikačné číslo dodávateľa a meno, priezvisko, bydlisko spotrebiteľa, b) označenie spotrebiteľskej zmluvy alebo spotrebiteľských zmlúv, na spory z ktorých sa vzťahuje spotrebiteľská rozhodcovská zmluva, c) označenie stáleho rozhodcovského súdu s uvedením názvu a sídla, d) webové sídlo stáleho rozhodcovského súdu, na ktorom je zverejnený rokovací poriadok stáleho rozhodcovského súdu (ďalej len "rokovací poriadok"), ako aj aktuálne údaje podľa § 18 ods. 3 a adresu pre elektronickú komunikáciu a e) poučenie podľa vzoru uvedeného v prílohe č. 1

22. Podľa § 3 ods. 5 a 6 zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, (5) Uzavretím spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy nesmie byť podmienené uzavretie spotrebiteľskej zmluvy. (6) Spotrebiteľská rozhodcovská zmluva neobmedzuje právo spotrebiteľa obrátiť sa na súd. Spotrebiteľ sa napriek uzavretej spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluve môže domáhať svojho práva podaním žaloby na súd a dodávateľ ani jeho právny nástupca sa nemôžu účinne dovolávať nedostatku právomoci súdu podľa osobitného predpisu, ibaže vo veci už skôr začalo spotrebiteľské rozhodcovské konanie; na tento účel je spotrebiteľské rozhodcovské konanie začaté okamihom doručenia návrhu na začatie spotrebiteľského rozhodcovského konania spotrebiteľovi.

23. Podľa § 25 ods. 4 zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, Stály rozhodcovský súd bezodkladne po doručení žaloby, a ak nejde o spotrebiteľa, po zaplatení poplatku podľa sadzobníka poplatkov zverejneného na webovom sídle stáleho rozhodcovského súdu, písomne vyzve žalovaného na zaslanie žalobnej odpovede. Lehota pre zaslanie žalobnej odpovede, ktorú stály rozhodcovský súd určí žalovanému, nesmie byť kratšia ako 30 dní od doručenia žaloby. Ak je žalovaným spotrebiteľ, výzva musí obsahovať poučenie podľa vzoru uvedeného v prílohe č. 2. Spolu s výzvou stály rozhodcovský súd doručí žalovanému žalobu s priloženými listinnými dôkazmi.

24. Podľa § 45 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, (1) Účastník spotrebiteľského rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou proti druhému účastníkovi na súde domáhať zrušenia rozhodcovského rozsudku, ak a) účastník spotrebiteľského rozhodcovského konania nemal spôsobilosť uzavrieť spotrebiteľskú rozhodcovskú zmluvu, b) účastník spotrebiteľského rozhodcovského konania nebol riadne upovedomený o ustanovení rozhodcu alebo o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní alebo mu nebolo umožnené sa zúčastniť na spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, c) rozhodcovským rozsudkom sa rozhodol spor, ktorý spotrebiteľská rozhodcovská zmluva nepredvídala, alebo sa ním rozhodlo o veci, ktorá je podľa tohto zákona vylúčená zo spotrebiteľského rozhodcovského konania, d) stály rozhodcovský súd nebol ustanovený v súlade s týmto zákonom, v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní sa nepostupovalo v súlade s ustanoveniami tohto zákona a uvedený nedostatok mohol mať vplyv na výsledok sporu, e) spotrebiteľská rozhodcovská zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 3 alebo je tu iný dôvod neplatnosti spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy, f) stály rozhodcovský súd nenariadil ústne pojednávanie, hoci spotrebiteľ jeho nariadenie navrhoval podľa § 34 ods. 2 a z okolností uvedených v návrhu na nariadenie ústneho pojednávania vyplývala potreba jeho nariadenia najmä z dôvodu, že bez ústneho pojednávania sa nebolo možné vysporiadať s návrhmi a tvrdeniami spotrebiteľa, a toto pochybenie mohlo mať vplyv na výsledok sporu, g) v konaní nebol správne zistený skutkový stav tým, že stály rozhodcovský súd nesprávne vyhodnotil predložené dôkazy, nevykonal navrhované dôkazy alebo neumožnil spotrebiteľovi

predložiť dôkazy, a toto pochybenie mohlo mať vplyv na výsledok sporu, h) vo veci rozhodoval zaujatý rozhodca, i) stály rozhodcovský súd rozhodol v rozpore s ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa, a toto porušenie mohlo mať vplyv na výsledok sporu, j) rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka spotrebiteľského rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je svojou povahou objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom, k) výkon rozhodcovského rozsudku by bol v rozpore s verejným poriadkom Slovenskej republiky, l) rozhodcovský rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. (2) Žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku sa môže podať na tlačive, ktorého vzor je uvedený v prílohe č. 3. Ak spotrebiteľ neuvedie skutočnosti odôvodňujúce výber dôvodu zrušenia rozhodcovského rozsudku podľa vzoru tlačiva uvedeného v prílohe č. 3, súd žalobu ani po neúspešnej výzve na doplnenie neodmietne a v súdnom konaní postupuje tak, aby spotrebiteľ mal právo pred súdom označiť všetky rozhodujúce skutočnosti odôvodňujúce podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku. (3) Súd v konaní o žalobe o zrušenie rozhodcovského rozsudku vždy preskúma, či sú dôvody na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa odseku 1 písm. c), e) a i) až l). Ak sa dôvod zrušenia rozhodnutia vzťahuje len na časť rozhodcovského rozsudku, súd zruší rozhodcovský rozsudok len v dotknutej časti, ak je dotknutú časť možné oddeliť od nedotknutej časti výroku rozhodcovského rozsudku.

25. Podľa § 46 ods. 1 zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, Žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku možno podať v lehote troch mesiacov odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku účastníkovi spotrebiteľského rozhodcovského konania. Ak účastník spotrebiteľského rozhodcovského konania požiadal o opravu rozhodcovského rozsudku a rozhodcovský rozsudok bol opravený podľa § 42, lehota začína plynúť od doručenia rozhodnutia o oprave rozhodcovského rozsudku.

26. Podľa § 46 ods. 3 zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní v znení účinnom do 31.03.2017, ak bol podaný návrh na začatie exekúcie, môže spotrebiteľ žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku podať za podmienok podľa osobitného predpisu²⁸) (Zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov) aj v exekúcii.

27. Podľa § 36 ods.1,2 zákona č. 233/1995 Z.z. Exekučný poriadok v znení účinnom do 31.3.2017 exekučné konanie sa začína na návrh. (2) Exekučné konanie sa začína dňom, v ktorom bol exekútorovi doručený návrh na vykonanie exekúcie.

28. Podľa § 48 ods.2 zákona č. 233/1995 Z.z. Exekučný poriadok v znení účinnom do 31.3.2017 exekútor poverený vykonaním exekúcie na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní podľa osobitného predpisu 4ead) v upovedomení o začatí exekúcie poučí povinného, ktorý je spotrebiteľom, o možnosti podať v lehote na podanie námietok proti exekúcii žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa osobitného predpisu. Poučenie musí obsahovať aj vzor žaloby podľa osobitného predpisu.4g)

29. Podľa § 50 ods.1 veta prvá zákona č. 233/1995 Z.z. Exekučný poriadok v znení účinnom do 31.3.2017 povinný môže vzniesť u exekútora povereného vykonaním exekúcie do 14 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie námietky proti exekúcii, ak po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku alebo bránia jeho vymáhateľnosti, alebo ak sú tu iné dôvody, pre ktoré je exekúcia neprípustná. To isté platí, ak sa namieta, že oprávnený alebo povinný nie sú právnyimi nástupcami osoby uvedenej v exekučnom titule. Námietky musia byť odôvodnené a na dodatočne uvedené dôvody sa neprihľadne. Ak po podaní námietok exekútor upustil od vykonania exekúcie (§ 46), o námietkach netreba rozhodnúť.

30. Podľa § 243h ods.1 veta prvá zákona č. 233/1995 Z.z. Exekučný poriadok, ak tento zákon v § 243i až 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017. Podľa § 243i ods.1 veta prvá zákona š. 233/1995 Z.z. Exekučný poriadok v exekučnom konaní začatom na základe návrhu na vykonanie exekúcie doručeného exekútorovi pred 1. aprílom 2017 sa musí žiadosť exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podať na súde príslušnom podľa predpisov účinných do 31. marca 2017 najneskôr 30. júna 2017.

31. Podľa § 47 zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, (1) Ak súd zruší rozhodcovský rozsudok z dôvodu neplatnosti spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy, nemožnosti riešiť

predmet sporu v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní alebo z dôvodu, že sa rozhodol spor, ktorý spotrebiteľská rozhodcovská zmluva nepredvídala, pokračuje súd po právoplatnosti tohto rozhodnutia na návrh niektorého z účastníkov spotrebiteľského rozhodcovského konania v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe alebo v rozsahu uvedenom vo vzájomnej žalobe. (2) Ak súd zruší rozhodcovský rozsudok z iného dôvodu, ako je uvedený v odseku 1, spotrebiteľská rozhodcovská zmluva zostáva v platnosti a vo veci rozhodne opätovne stály rozhodcovský súd. Rozhodca, ktorý vydal zrušený rozhodcovský rozsudok, je z nového prerokovania a rozhodnutia veci vylúčený a vo veci sa ustanoví nový rozhodca. (3) Ak súd zruší rozhodcovský rozsudok z toho dôvodu, že stály rozhodcovský súd rozhodol na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky alebo porušil všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa, a ak konanie pokračuje pred stálym rozhodcovským súdom podľa odseku 2, je stály rozhodcovský súd v ďalšom konaní viazaný právnym názorom súdu o neprijateľnosti zmluvnej podmienky alebo o inom porušení všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa.

32. Podľa § 497 Obchodného zákonníka (v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy), zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

33. Podľa § 52 ods. 1, 3 a 4 Občianskeho zákonníka, (1) spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. (3) Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. (4) Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

34. Podľa § 4 ods. 2 písm. g/ zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov v znení účinnom ku dňu 12.12.2006 Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí obsahuje najmä ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

35. Podľa § 53 ods. 1, 2, 3, 5 Občianskeho zákonníka (v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy), (1) Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. (2) Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. (3) Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané. (5) Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

36. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov: Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

37. V prejednávanej veci bola v prvom rade sporná otázka dodržania lehoty na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku zo strany žalobcu. Žalovaný v spore tvrdil, že žalobca podal žalobu po lehote.

38. Z pripojeného rozhodcovského spisu sp.zn. súd zistil, že žaloba žalobcu s prílohami bola rozhodcovskému súdu doručená dňa 16.03.2016. Rozhodcovský súd Výzvu na podanie žalobnej odpovede zo dňa 06.04.2016 doručil žalovanému, v tomto konaní žalobcovi dňa 12.04.2016, rozhodcovský rozsudok bol vydaný dňa 01.07.2016, a teda sa má posudzovať v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Keďže žalovaný sa domáhal vymoženía svojej pohľadávky prostredníctvom exekúcie, je nevyhnutné v prvom rade posúdiť, či žalobca dodržal lehotu na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 46 ods. 3 Zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Uvedené ustanovenie zákona odkazuje na splnenie podmienok podľa osobitného predpisu, ktorým je § 48 ods. 2 Exekučného poriadku. Z tohto ustanovenia zákona vyplýva, že povinný môže podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku v lehote na podanie námietok proti exekúcii. Lehota na podanie námietok proti exekúcii je 14 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie povinnému a vyplýva z § 50 ods. 1 Exekučného poriadku. Z kópie doručenky, súd zistil, že Upovedomenie o začatí exekúcie zo dňa 09.03.2022 bolo žalobcovi ako povinnému doručené dňa 14.03.2022. Žalobca podal žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku na tunajšom súde dňa 28.03.2022.

39. Lehota na podanie námietok proti exekúcii (14 dní od doručenia Upovedomenia povinnému) je prekluzívnou lehotou, ktorú ustanovuje zákon. V oblasti civilného práva je preklúzia spojená s plynutím času, v danom prípade s plynutím lehoty na podanie námietok proti exekúcii, v rámci ktorej bol žalobca oprávnený podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. S preklúziou sú spojené určité právne následky. Uplynutím prekluzívnej lehoty dochádza k zániku práva, ktoré si mohol oprávnený subjekt v danej lehote uplatniť. V dôsledku zmeškania prekluzívnej lehoty neprichádza do úvahy ani možnosť odpustenia zmeškania tejto lehoty. Preklúziu súd skúma z úradnej povinnosti.

40. Na základe uvedených skutočností súd konštatuje, že Upovedomenie o začatí exekúcie bolo žalobcovi doručené dňa 14.03.2022. Posledným dňom na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku by bol dátum 29.03.2022. Zo súdneho spisu vyplýva, že žalobca podal žalobu 28.03.2022, čiže v zákonom stanovenej lehote.

41. K námietkam žalovaného, že v danom spore žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku bola oneskorene podaná súd poukazuje na to, že novelou Exekučného poriadku zákonom č. 2/2017 Z.z. účinnou od 01.04.2017 bolo ustanovenie § 48 Exekučného poriadku zmenené, pričom Exekučný poriadok účinný od 01.04.2017 už neobsahuje možnosť podania žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Avšak prechodné ustanovenie § 243i ods. 1 Exekučného poriadku k úpravám účinným od 01.04.2017 vymedzuje rozhodné momenty, ktoré sú kľúčové pre určenie rozhodného okamihu, teda otázky, v akom procesnom režime, t.j. podľa ktorého normatívneho režimu Exekučného poriadku sa bude postupovať v exekučnom konaní. Exekučný poriadok v tomto prípade zvyhodňuje oprávneného v prípade, ak bol návrh na vykonanie exekúcie doručený súdnemu exekútorovi pred 01.04.2017, aby exekučné konanie prebiehalo v režime Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.03.2017, avšak len za predpokladu, že žiadosť o udelenie poverenia bude podaná na súde najneskôr do 30.06.2017. Z uvedeného je zrejmé, že pokiaľ exekučné konanie má prebiehať podľa predpisov účinných do 31.03.2017, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie musela byť exekučnému súdu fakticky doručená do 30.06.2017, ktoré skutočnosti boli v spore aj preukázané. Je nesporné, že návrh na vykonanie exekúcie bol podaný súdnemu exekútorovi oprávneným dňa 16.03.2017, ktorý deň sa začalo exekučné konanie a žiadosť o udelenie poverenia podal súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý na tunajší súd dňa 11.04.2017. Vzhľadom na uvedené je námietka žalovaného o oneskorenom podaní žaloby neopodstatnená. Spor musí prebiehať výlučne v režime Exekučného poriadku účinného do 31.03.2017 (rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 41CoSr/1/2020 zo dňa 13.05.2020).

42. V prejednávanej veci bolo zistené, že rozhodcovská zmluva bola uzavretá dňa 22.11.2013. V zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení sa pre posúdenie platnosti (neplatnosti) predmetnej rozhodcovskej zmluvy použijú ustanovenia právnych predpisov účinných v čase jej uzatvorenia, t. j. Zákona č. 244/2002 Z. z., avšak na rozhodcovské konanie, ktoré sa začalo aj pred 1. januárom 2015, a ktorého predmetom je spotrebiteľský spor, sa použijú ustanovenia Zákona o spotrebiteľskom

rozhodcovskom konaní č. 335/2014 Z. z. Vzhľadom na uvedené, súd pri prejednaní a rozhodnutí veci aplikoval ustanovenia Zákona č. 335/2014 Z. z. a skúmal dôvody zrušenia rozhodcovského rozsudku v zmysle tejto platnej právnej úpravy.

43. V ďalšom sa súd zaoberal tým, či bola daná právomoc rozhodcovského súdu vo veci konať. Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou. Podľa názoru súdu zásadnou právnou otázkou v predmetnej veci bola otázka, či rozhodcovská zmluva zo dňa 22.11.2013, na základe ktorej rozhodcovský súd založil svoju právomoc, je platná. Rozhodcovská zmluva uzatvorená so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť aj prejavom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená. Z uzatvorenej rozhodcovskej zmluvy ani z iných listinných dôkazov žiadne informácie o rozdieloch medzi riešením sporu pred rozhodcovským súdom a všeobecným súdom nevyplývajú. Žalovaný ničím právne významným nepreukázal, že žalobcovi poskytol jasné a zrozumiteľné informácie o tom, čo znamená riešenie sporov v rozhodcovskom konaní. Akceptovateľnosť rozhodcovského konania v spotrebiteľských veciach je treba zvoliť osobitným vyjednaním a na individuálne dojednanie je však potrebné rešpektovať a zachovať proces tvorby zmluvy ustanovený v Občianskom zákonníku. Do úvahy neprichádza zbavenie sa zodpovednosti za nekalú obchodnú prax pri nevhodnom predkladaní zmluvných podmienok ani prípadnou argumentáciou, že spotrebiteľ mal byť bdely, pretože je neakceptovateľné, aby porušovateľ práva presúval zodpovednosť na slabšieho a je vylúčené, aby za takýchto okolností súd akceptoval rozhodcovskú zmluvu. Je tak na mieste konštatovať, že je evidentné, že ide o vopred dodávateľom naformulované zmluvné klauzuly a je zrejme, že spotrebiteľ nemal objektívnu možnosť takúto formulárovú zmluvu meniť, nedošlo k individuálnemu vyjednaniu obsahu rozhodcovskej zmluvy. Individuálne dojednanie je také, kde spotrebiteľ má reálnu možnosť ho neprijat', odmietnuť, hoci ho pripravil dodávateľ. Predmetná rozhodcovská zmluva podľa názoru súdu spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa a to tým, že v prípade podania žalobného návrhu dodávateľom núti spotrebiteľa podrobiť sa rozhodcovskému konaniu pred rozhodcovským súdom, ktorý vopred vybral dodávateľ a zbavuje ho možnosti riešiť spor pred všeobecným súdom. Pre úplnosť ale súd v nadväznosti na skutočnosti, ktoré vyplynuli z dokazovania súd uvádza, že žalovaný nepreukázal, že by rozhodcovská zmluva bola individuálne vyjednaná a že by vôbec mal žalobca (navyše staršia osoba) skutočnú vôľu ju podpísať, keď súčasne spotrebiteľovi sa podsúva na podpis rozhodcovská zmluva, dohoda o uznaní záväzku spolu s viacerými listinami, v časovom tlaku v stave prekvapenia a naliehania pod zámenkou, že už viac nebude možné tieto listiny podpísať a pod príslubom nízkych splátok a výhodného postavenia a v opačnom prípade súdneho uplatňovania pohľadávky. Tvrdenie, že spotrebiteľ má možnosť rozhodcovskú zmluvu i nepodpísať, javí sa tak súdu len ako formálne a možnosť nepodpísať ju len ako iluzórna. Vzhľadom na uvedené súd predloženú rozhodcovskú zmluvu považuje za absolútne neplatnú a preto rozhodcovský rozsudok v zmysle § 45 ods. 1 písm. e) Zákona č. 335/2014 Z.z. zrušil.

44. V záujme zachovania zásady hospodárnosti konania nebolo potrebné sa už zaoberať inými dôvodmi uvádzanými žalobcom na zrušenie rozhodcovského rozsudku, avšak súd zároveň uvádza, že bez ohľadu na žalobcom vymedzené dôvody zrušenia rozhodcovského rozsudku je súd povinný (aj keby žiadne dôvody žalobca neuviedol) podľa § 45 ods. 3 zákona vždy preskúmať existenciu dôvodov podľa ods. 1 písm. c), e) a i) až l) tohto zákona.

45. Žalovaný, EOS KSI Slovensko, s.r.o. si na rozhodcovskom súde uplatnil žalobou nárok na zaplatenie peňažnej sumy na tom skutkovom základe, že táto spoločnosť ako postupník uzatvorila so Všeobecnou úverovou bankou, a.s. ako postupcom zmluvu o postúpení pohľadávok, na základe ktorej bola na neho postúpená pohľadávka, ktorá vznikla postupcovi zo zmluvy o úvere zo dňa 12.12.2006, ktorú uzatvoril postupca - Všeobecná úverová banka, a.s. v zastúpení spol. Consumer Finance Holding, a.s. ako veriteľ so žalobcom ako dlžníkom. Na základe takto založeného zmluvného vzťahu uzatvorili spol. EOS KSI Slovensko, s.r.o. ako veriteľ a žalobca ako dlžník dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach. Súčasne jej účastníci uzatvorili aj rozhodcovskú zmluvu, ktorá zakladala

právomoc rozhodcovského súdu na prejednanie prípadného sporu. Z uvedeného je zrejmé, že spol. EOS KSI Slovensko, s.r.o. založila svoje postavenie veriteľa voči žalobcovi na postúpení pohľadávky zo strany pôvodného veriteľa, ktorým bola Všeobecná úverová banka, a.s.. Pre platné postúpenie pohľadávky zo zmluvy zo dňa 12.12.2006 z banky na „nebanku“ sa však vyžadovala predchádzajúca výzva na úhradu omeškaných splátok, lehota 90 dní od doručenia a vyhlásenie mimoriadnej splatnosti. Žalovaný nepreukázal splnenia podmienok podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a § 92 ods. 8 zákona o bankách, nepreukázal, že by bol býval jednak vôbec niekedy pôvodný veriteľ vyhlásil za mimoriadne splatný záväzok zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere pri dodržaní postupu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, keď dôkazy k tejto skutočnosti vôbec neprodukoval ani na výzvu súdu. Žalovaný ani nepreukázal, že by došlo pred postúpením pohľadávky z banky (VÚB, a.s.) na EOS KSI Slovensko, s.r.o. k splneniu podmienok platnosti postúpenia pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, a síce nepreukázal doručenie výzvy banky dlžníkovi pred zamýšľaným postúpením pohľadávky, ako to uvedené zákonné ustanovenie vyžaduje. Pokiaľ postúpenie pohľadávky nezohľadňuje splnenie podmienok v zmysle zákona o bankách a žalobca nepreukáže doručenie výzvy banky dlžníkovi, nie je možné považovať postúpenie pohľadávky z pôvodnej úverovej zmluvy voči dlžníkovi na spol. EOS KSI Slovensko, s.r.o. za platné, a teda táto spoločnosť (v rozhodcovskom konaní vystupujúca ako žalobca), sa nestala veriteľom pohľadávky z predmetnej zmluvy zo dňa 12.12.2006. Nakoľko spol. EOS KSI Slovensko, s.r.o. sa nestala veriteľom pohľadávky majúcej svoj základ v úverovej zmluve zo dňa 12.12.2006, potom ani nemohla v pozícii veriteľa vystupovať ako strana dohody o uznaní záväzku pretože postavenie veriteľa táto spoločnosť nikdy platne nenadobudla. Žalovaný nebol stranou pôvodnej úverovej zmluvy, ani sa platne nestal právnym nástupcom pôvodného veriteľa z tejto zmluvy, a teda nebol vôbec vo vzťahu k dlžníčke čo do tohto záväzku veriteľom. Ak si potom spol. EOS KSI Slovensko, s.r.o. uplatnila žalobou na rozhodcovskú súdu nárok na zaplatenie pohľadávky na tom základe, že mu ako veriteľovi patrí právo na zaplatenie pohľadávky, má súd za to, že v rozhodcovskom konaní mu nesvedčala aktívna vecná legitímácia, pretože veriteľom žalobcu spol. EOS KSI Slovensko, s.r.o. nikdy nebola. Vychádzajú z uvedeného, ak za takéhoto skutkového stavu rozhodcovský súd dospel k záveru, že žaloba, ktorou bolo iniciované rozhodcovské konanie, je dôvodná, potom rozhodcovský rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 45 ods. 1 písm. l/ zákona), pretože rozhodcovský súd úplne opomenul aplikovať už vyššie uvádzané kogentné zákonné ustanovenia § 53 ods. 9 OZ a § 92 ods. 8 zákona o bankách. Aj táto skutočnosť je dôvodom pre zrušenie rozhodcovského rozsudku. Možno konštatovať, že rozhodnutie je vydané v rozpore s týmito ustanoveniami zameranými práve na ochranu dlžníka - spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany, pričom uvedené porušenie malo vplyv na výsledok rozhodcovského konania, pretože v prípade konštatovania nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v rozhodcovskom konaní, by výsledkom tohto rozhodcovského konania nemohlo byť vyhovieť žalobe (čo sa ale stalo), čím je naplnený aj dôvod pre zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 45 ods. 1 písm. i/ zákona. Súd dodáva, že niet dôvodu, pre ktorý by súd aj v spore o zrušenie rozhodcovského rozsudku nemal skúmať existenciu vecnej legitímácie niektorej strany sporu, keď je na to povolaný z úradnej povinnosti v každom (nielen spotrebiteľskom) spore. Aj povinnosťou rozhodcu bolo uvedeným sa zaoberať pre účely ustálenia legitímácie v rozhodcovskom konaní, a pokiaľ uvedené v rozhodcovskom konaní hodnotené výslovne vôbec nebolo, resp. bolo vyhodnotené nesprávne, ide o takú vadu rozhodcovského konania, ktorá je dôvodom pre zrušenie rozhodcovského rozsudku, a preto súd musel na uvedené prihliadať. Súd nemôže rezignovať na takéto posúdenie o to viac, pokiaľ jednou stranou dohody je spotrebiteľ, vo vzťahu ku ktorému musí byť zachované ex offio skúmanie dodržania všetkých ustanovení, najmä tých smerujúcich k ochrane spotrebiteľa.

46. Rozhodcovský súd tiež nesprávne právne posúdil vec, keď neprihliadol na to, že predmetná zmluva sa považuje za bezúročnú a bez poplatkov, a to v dôsledku absencie údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov podľa § 4 ods. 2 písm. g/ zákona č. 258/2001 Z.z. Úver, ktorý bol poskytnutý na základe žiadosti žalobcu o aktiváciu pôžičkovej karty, na základe ktorej boli žalobcovi poskytnuté finančné prostriedky, ktoré bol povinný v pravidelných splátkach právnomu predchodcovi žalovaného vrátiť, nie je úverom poskytnutým formou preddavku na bežný účet, ktorý je vyňatý z úpravy zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Napokon už zo samotného označenia úverovej zmluvy vyplýva, že úver bol žalobcovi poskytnutý prostredníctvom karty a preto sa na túto zmluvu plne vzťahuje uvedený zákon. Podľa jeho znenia, ktoré bolo účinné v čase uzatvorenia úverovej zmluvy, absencia údajov o ročnej percentuálnej miere nákladov spôsobila, že zmluva sa považuje za bezúročnú a bez poplatkov. Rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a bolo potrebné aj z tohto dôvodu, teda dôvodu uvedeného v § 45 ods. 1 písm. l) Zákona č. 335/2014 Z.z.. rozhodcovský rozsudok zrušiť.

47. Podľa § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

48. Vo výroku o nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa vyššie citovaného zákonného ustanovenia. Žalobca bol v konaní plne úspešný, keďže súd jeho žalobe vyhovel, a preto má voči žalovanému ako neúspešnej sporovej strane nárok na náhradu trov v konaní v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku v zmysle § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

11Csp/13/2021

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Trenčín.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ustanovenia § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ustanovenia § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.